

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. София, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8761** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от "Диана Комерс 1" ЕООД против Решение от 04.08.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 21-ви състав, постановено по нахд № 12472/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление, алтернативно да се намали размерът на наложеното наказание.

Ответникът по касационната жалба – директор дирекция "Инспекция по труда"-Софийска област, оспорва касационната жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на районния съд. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна

С Наказателно постановление № 23-003175/13.08.2021г., издадено от директор Дирекция "ИТ"-Софийска област, на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 3000лв. на основание чл.416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) във връзка с чл.413, ал. 2 от КТ, за нарушение по чл.16, т.1, б"б" от Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, вр.чл.40, т.1 от същата наредба.

С обжалваното в настоящето производство съдебно решение, СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях е обосновал правен извод за законосъобразност и правилност на оспореното наказателно постановление.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 21-ви състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Решението е правилно.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция..

Правилно е приложен материалния закон. Според разпоредбата на чл. 16, т.1, б. „б“ и чл. 40 от Наредба № 2/22.03.2004 г., строителят осигурява комплексни ЗБУТ на всички работещи на строителния обект, на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба, в това число отворите в строителни и конструктивни елементи (стени, етажни плочи, покриви и др.), които създават опасност за падане от височина се обезопасяват чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответното натоварване и се означават и/или сигнализируют по подходящ начин. Безспорен и доказан е и факта на нарушението като липсва неяснота относно качеството на наказаното дружество, а именно работодател.

В §1, т.9 от ЗЗБУТ е дефиниран критерият за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд – това са най-малките допустими изисквания за опазване на здравето на работещите и осигуряването на тяхната безопасност при работа. В разглеждания случай, предвид специфичния характер на дейностите по строителство, с Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи са въведени специални изисквания, на задължените лица и е вменено

задължение за обезопасяване посредством парапети, ограждения и т.н.

Относно субекта на нарушението, нормата по която е квалифицирано нарушението, чл. 16, т. 1, б. „б“ и чл. 40 от Наредбата, е ясна и категорична. Задължен да осигури комплексни ЗБУТ на всички работещи на строителния обект, на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба, в това число да осигури безопасност при работа на височина и предотврати паданията от височина на хора и предмети, чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение е строителят.

В §1 от ДР на Наредба № 2 са дадени легални определения на използваните в нормативния акт понятия, според които т.2. "Строител" е лицето, определено в ЗУТ, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, а т.7. "Подизпълнител" е всяко физическо или юридическо лице, на което е възложено от строителя да извършва част от задълженията му. Тоест, строител и подизпълнител по смисъла на наредбата са две различни лица и вменените за строителя задължения няма как да се припишат на подизпълнителя по смисъла на тази наредба.

Субект на административно-наказателна отговорност по чл. 413, ал.2 КТ е лице, което има качеството на "работодател". Легалната дефиниция на "работодател" е дадена в §1, т.1. от ДР на Кодекса на труда - "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател.

От друга страна следва да се има предвид, че законодателят е уредил обществените отношения, свързани с осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в специален закон, а именно в Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/. Касационният съд намира, че в настоящата хипотеза при определяне качеството на „работодател“ намира приложение легалната дефиниция на понятието, съдържаща се в § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2 от 22 март 2004 г., която съответства на същото понятие, дадено и в специалния ЗЗБУТ. Съгласно § 1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ – „Работодател“ е 1. понятието, определено в § 1, т. 1 от ДР на Кодекса на труда, и 2. всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията. Законодателят не случайно е разширил кръга на субектите, които определя като работодатели съгласно ЗЗБУТ и другите подзаконовни нормативни актове, уреждащи обществените отношения, свързани с осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд в насока засилване на защитата на лицата, полагащи труд. В тази връзка следва да се приеме, че в процесния случай дружеството има качеството на „работодател“ по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2 от 22 март 2004 г., която определя като работодател всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.).

Затова приложимата санкционна норма по отношение на възложителя за нарушението по чл. 16, т. 1, б. „б“ от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. е тази по чл. 413, ал. 2 КТ.

Предвид разпоредбата на чл. 16, т.1, б. „б“ от Наредба № 2/22.03.2004 г., която въвежда конкретни задължения за осигуряване на ЗБУТ за строителя, вкл. и задължението да осигурява комплексни ЗБУТ на всички работещи на строителния обект, вкл. на подизпълнителите при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба, правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното дружество, в качеството му на работодател.

По отношение на размера на наложеното наказание, настоящият съдебен състав счита, че така определен, същият е около предвидения минимум и изпълнява превантивната си и предупредително-възпиращата си функции по отношение на нарушителя и на останалите членове на обществото.

Не са налице основания за квалификация на случая като маловажен. Доводът за прилагането на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН е неоснователен и административнонаказващият орган, като не е приложил тази разпоредба, не е нарушил материалния закон. Легалната дефиниция за „маловажен случай“ се съдържа в чл. 93, т. 9 от ДР на НК, която разпоредба се прилага субсидиарно по въпросите за административнонаказателната отговорност в производството по ЗАНН. Маловажен е случаят, при който извършеното деяние с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Процесното нарушение е по КТ и е свързано с неизплащане на трудово възнаграждение. Прави впечатление, че дължимите трудови възнаграждения са за сравнително дълъг период от време /три месеца/, през който работникът е бил лишен от средства за препитание, както по отношение на него така и по отношение на членовете на неговото семейство. При това положение не би могло да се приеме, че за него не са настъпили вредни последици, най-вече поради факта, че се касае за финансови средства, необходими за задоволяване на ежедневните му нужди. Не е установено наличието на смекчаващи обстоятелства, които да обосновават маловажност на деянието по смисъла на закона като основание за неналагане на предвидената в закона имуществена санкция, каквато възможност е предвидена с общата разпоредба на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН. Наложена в случая е около минималния ѝ размер и се счита, че е съответна на извършеното нарушение.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че въззивното решение е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2, предл.1 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1, във вр. с чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, V касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.08.2022г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 21-ви състав, постановено по нахд № 12472/2021г.
ОСЪЖДА "Диана Комерс 1" ЕООД да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област сумата от 80лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.